

UUSI NOUSU

Duuman istunnot ovat alkaneet — alkaneet ovat myös mustasotnialaisten pogromit. „Rauhallinen parlamentaarinen” tie, joka saa kadetit ja kaikki politiikan poroporvarit ihastuksen ja liikutuksen valtaan, on alkanut — alkaneet ovat myös kansalaissodan mitä karkeimmat, mitä suoranaissimmat ja välittömimmät ilmiöt. Valtiollisten kysymysten ratkaiseminen „oikeusjärjestykseen” perustuvan menettelytavan mukaisesti, vaalilistojen ja ääntenlaskun avulla on alkanut ja alkaneet ovat myös mitä raaimman väkivallan purkaukset, väkivallan, joka ratkaisee valtiolliset kysymykset tuhoamalla toisinajattelevia, nujertamalla poliittisia vastustajia (ja sitä paitsi kirjaimellisesti: tulella ja miekalla)*.

Eiköhän tämä yhteenkäyminen ole sattuma? Ei tietenkään. Eikä sekään selitys riittäisi, että poliisi järjestää pogromeja provokaatiotarkoituksessa, tarkoituksessa saattaa Duuma huonoon valoon. Ei voi tietenkään olla epäilyksen varjoakaan siitä, että poliisi on niissä suoranaisesti mukana. On selvää, että poliisi sekä järjestää, yllyttää että provosoi. Kaikki se on totta. Sodassa, jota byrokraatia käy todellakin elämästä ja kuolemasta, siinä sodassa byrokratian palvelijat ja sen kannattajat eivät kaihda kirjaimellisesti minkäänlaisia keinoja. Mutta minkä takia he ovat pakoitettuja juuri nyt käyttämään laajassa mitassa nimenomaan tällaisia taistelukeinoja? Tätä kysymystä

* Vologdan kansantalon polttaminen poliisin yllyttämän väkijoukon toimesta. Sibirskin mielenosoittajien pieksäminen — sellaisia ovat huomattavimmat pogromitapaukset viime päivien ajalta.

kannattaa miettiä, ettei kokonaisia vallankumouksellisen kehityksen kausia katsottaisi tulokseksi sotivien erikoisen ilkeästä tahdosta, erittäin suuresta verenhimosta ja erittäin suuresta petomaisuudesta.

Me elämme uuden yhteiskunnallisen nousun alkua. Sekä työttömien liike, Toukokuun 1 päivä, kuohunnan voimistuminen talonpoikaiston ja sotaväen keskuudessa, joukkokokoukset, sanomalehdistö että yhdistykset — kaikki todistaa mitä selvimmällä tavalla uutta nousua. Laajan kansanliikkeen nousu on jo muutamassa päivässä ohittanut sen nousun, jonka ilmaisuna oli kadettien ja yleensä „vasemmistolaisten” voitto vaaleissa. Kadetit ovat jo jääneet jälkehen. Kadettiduumaa lakastuu ja kuihtuu jo ehtimättä puhjeta kukkaansa. Tämän pikkuporvarillisten haihattelijaimme lakastumisen, tämän kadettien hämmingin erittäin kuvaavana ilmaisuna on muun muassa hra D. Protopopovin (kadetti, Valtakunnanduuman jäsen) kirjoitus „Duuma” lehden eilisessä numerossa. Hra Protopopov itkee ja valitsee: „Maa odottaa Valtakunnanduumalta useiden mitä mutkallisimpien kysymysten perinpohjaista ja viipymätöntä ratkaisemista ja, mikä on tärkeintä, odotettavien reformien yhtä viipymätöntä toteuttamista käytännössä”. Kansalaisveljemme, olkaa armollisia, — ruikuttaa kadetti. — Meillähän ei ole „taikasauvaa” eikä „täyttä valtaa” (kadetti unohtaa lisätä, että vaatimusta: täysi valta kansalle, ei ole edes kadettien ohjelmassakaan, s.o. heidän poliittisessa ihanteessaankaan). Sillä eihän Valtakunnanduuma ole Konventti. Ja kadetin huuilta luiskahtaa pelästyneen poroporvarin kerrassaan verraton, miltei liikuttava tunnustus: „Vain sellainen Konventti-Duuma voisi tyydyttää yhteiskuntamme huomattavan osan vaatimukset”. Totta, mikä totta. „Huomattava osa”, nähtävästi jopa suuri määrä talonpoikia ja työläisiäkin vaatii Konventtia, mutta saa... kadettien Duuman. Poloiset, poloiset kadetit! Saattoivatko he odottaa, että nousu jättää niin pian ja niin auttamattomasti jälkeensä heidät?

Ja tämä suuri nousu on nyt aineellisena pohjana sille ilmiölle, että taistelu kärjistyy tavattomasti, että „rauhallinen parlamentarismi” lakastuu ja siirtyy taka-alalle, että perustuslakileikin tilalle tulee valtiollisten kysymysten välitön väkivoimalla ratkaiseminen. Tuloksena on uusi lokakuun nousu, mutta vain paljon laajemmalla pohjalla,

laajemmissa puitteissa, samalla kun talonpoikaiston ja työväenluokan joukot ovat tietoisempia ja heillä on (eletyn lokakuun—joulukuun kauden ansiosta) verrattomasti paljon enemmän poliittista kokemusta. Lokakuussa tasaantuivat taistelevien puolten voimat. Vanhalla itsevaltiudella *ei ollut enää* voimia hallita maata. Kansalla *ei ollut vielä* voimia hankkia täyttä valtaa, joka takaisi täyden vapauden. Lokakuun 17 päivän manifesti oli tämän voimien tasapainon juridisena ilmaisuna. Mutta tämä voimien tasapaino, samalla kun se johti vanhan vallan tekemään myönnytyksiä, pakoittaen sen tunnustamaan paperilla vapauden, merkitsi vain lyhytaikaista taukoa, eikä suinkaan taistelun lakkaamista. Lokakuussa ja marraskuussa hallituksestamme sanottiin, että se „teki lakon”, otti „asennon” vallankumouksen edessä, jähmettyi liikkumattomaksi ja odotettuaan otolliseen hetkeen saakka syöksyi sitten epätoivon vimmallalla taisteluun, joka päättyi sen voittoon. Poliittiset poroporvarit, ahdashenkisinä, kuten aina, täynnä sitä arkuutta ja sitä raihnaista, farisealaista idealismia, mikä on ominaista heille, raivosivat, itkivät ja purkivat kiukkuaan tämän hallituksen „lakon”, tämän vallankumouksen edessä otetun asennon „moraalittomuuden” vuoksi. Ei siinä ole mitään kiukuttelemista. „Sodassa sodan tavalla”. Kaikissa sodissa vastustajat, joiden voimat ovat tasapainottuneet, pysähtyvät joksikin aikaa, kasaavat voimiaan, lepäävät, sulattelevat samaansa kokemusta, valmistautuvat ja — ryntäävät taas uuteen taisteluun. Niin tekivät Kuropatkinin ja Ojaman armeijat. Niin on ollut ja tulee aina olemaan jokaisessa suuressa kansalaissodassa. „Sodassa sodan tavalla”.

Mutta kansalaissota eroaa tavallisesta sodasta siinä, että se on paljon mutkallisempaa, että sotivien kokoonpano on paljon epämääräisempää ja vaikeammin määriteltävissä sen vuoksi, kun tapahtuu siirtymistä leiristä toiseen (milloin lokakuulaiset menevät hallituksen puolelle, milloin taas osa sotaväestä siirtyy kansan puolelle), sen vuoksi, kun ei ole mahdollista vetää rajaa „kombattanttien” ja „ei-kombattanttien” välillä, s.o. sotivien riveihin kuuluvien ja niihin kuulumattomien välillä. Kun hallitus „lakkoilee”, kun poliisi jähmettyy „asentoon”, niin sota ei kuitenkaan lakkaa juuri sen takia, että se on kansalaissotaa, että itsensä väestön sisällä on asiasta kiinnostuneita vanhan vallan

puolustajia ja vapauden puolustajia. Senpä tähden nykyinen nousukin, joka on saattanut tasapainoon voimat, johtaa jälleen välttämättömyyden pakosta toisaalta hallituksen heikkenemiseen, sen „lakkoilemiseen”, siihen, että jossain määrin toistuu sen „asento vallankumouksen edessä”,— ja toisaalta lokakuun, marraskuun ja joulukuun aikaisten taistelumuotojen uusiintumiseen. Jokaisen, ken haluaa tietoisesti suhtautua edessämme kehkeytyviin suur tapahtumiin, ken haluaa ottaa oppia vallankumouksesta, on tehtävä itselleen täysin selväksi näiden taistelumuotojen kiertämättömyys, on harkittava niitä tehtäviä, joita nämä taistelumuodot meille asettavat.

Vaalivoittojensa hurmaamina kadetit ovat kirjoittaneet suunnattomat määrät paperia Venäjän astumisesta parlamentarismien tielle. Puolueemme oikeistosiiven sosialidemokraatit ovat joutuneet yleisen viehätyksen valtaan. Puolueen Yhdistävässä edustajakokouksessa he, päästyään voitolle, ottivat itse vasemmistososialidemokraattien protesteista huolimatta takaisin päätöslauselman, jossa puhutaan vallankumouksen noususta, liikkeen perusmuodoista nykyhetkellä ja proletariaatin tehtävistä. He muistuttavat tässä suhteessa hra Miljukovia, joka kadettien viimeisessä edustajakokouksessa ensin asetti kysymyksen, eikö kansa ole vallankumouksellisempaa kuin Duuma, eikö vallankumouksellinen — ahtaassa mielessä vallankumouksellinen — taistelu ole kiertämätön, mutta sitten heti arkaillen poisti tuon kysymyksen käsittelystä. Kadetille oli tietysti luonnollista karttaa tällaista kysymystä. Sosialidemokraateille ei sellainen vältteleminen ole sopivaa. Ja elämä kostaa jo sellaisesta. Elämä nostaa jo luonnonvoimaisesti esiin sellaisia taistelumuotoja, jotka sysäävät Duuman toiselle sijalle ja lähentävät uutta lokakuuta, uutta joulukuuta riippumatta lainkaan siitä, haluammeko me sitä vai emme.

Eräs oikeistosiiven sosialidemokraatti teki pilkkaa edustajakokouksessa vasemmistososialidemokraattien päätöslauselmasta, jossa avoimesti ja suoraan tunnustetaan „liikkeen päämuodoksi” ei perustuslakileikki-muotoa, vaan lokakuun—joulukuun muoto, s.o. laajojen joukkojen esiintyminen, joukkojen, jotka syrjäyttävät välittömästi sekä vanhat lait että vanhat vallanelimet ja käyttävät uutta, itse taistelussa syntynyttä valtaa aseena vapauden hankkimiseksi. Me emme näe nyt noita taistelumuotoja, huudahti

oikeistososialidemokraatteihin kuuluva puhuja. Se ei ole todellisuutta, vaan vasemmistolaistemme, noiden haaveilijoiden, noiden mellakoitsijoiden, noiden anarkistien keksintöä.— Ottakaa kadettien silmälasit silmiltänne! — vastasimme me tälle toverille edustajakokouksessa, — ja silloin te näette muutakin kuin sen, mitä pinnalla tapahtuu. Te näette, että *tärkeintä* on juuri se taistelu, jota ei käydä Duumassa, te käsitätte, että objektiiviset olot tekevät kiertämättömiksi *Duuman ulkopuolella* tapahtuvan liikkeen muodot, tekevät juuri ne tärkeimmiksi, oleellisiksi, ratkaiseviksi, perusmuodoiksi.

On kulunut viikko tai pari siitä, kun näitä väittelyjä käytiin edustajakokouksessa. Ja vallankumous jo lyö pois kadettien silmälasia oikeistososialidemokraateilta, kuin myöskin laajoilta väestöjoukoilta. Duuma jo kuihtuu, perustuslailliset illuusiot jo raukeavat. Lokakuun—joulukuun taistelumuodot, joita lyhytnäköiset ja hetkentuulahduksille alttiit ihmiset eivät eilen vielä halunneet nähdä, jo lähenevät. Ja sosialidemokratia ei täytä velvollisuuttaan proletariaattia kohtaan, ellei se kykene arvioimaan näiden taistelumuotojen kasvun ja kehityksen kiertämättömyyttä, ellei se aseta joukkojen eteen täydessä mitassaan tehtäviä, joita elämä on asettava ja kohta asettaakin niille. Sosialidemokratia ei ole edustamansa luokan veroinen, jos se aikoo karttaa näiden muotojen tutkimista ja niiden arvioimista puhumalla ylimalkaisesti mellakoimisesta ja narodnajavoljalaisuudesta, joita puolueemme oikeistosiiveltä niin usein kuulee. Luonnonvoimainen aalto nousee — on viipymättä ponnistettava kaikki voimamme, tehdäksemme tämä nousu tietoisemmaksi ja järjestyneemmäksi kuin meidän onnistui se tehdä lokakuussa ja joulukuussa.

Meidän ei pidä jouduttava tapahtumia. Purkauksen jouduttaminen ei nyt ole meille edullista. Siitä ei voi olla epäilystä. Tämä opetus meidän on ammennettava vuoden 1905 lopun kokemuksesta. Mutta se on vain pieni osa tehtävästä, se on taktiikkamme puhtaasti negatiivista määrittelyä. Ken rajoittuu asian tähän puoleen, ken ylentää tämän negatiivisen tehtävän joksikin positiiviseksi, hän luisuu hillittömästi näyttelemään porvarillisten kansan vapauden ja itsevaltiuden keskenään sovittelijain osaa.

Työväenluokan puolueen eteen nousee mitä vakavin, lykkäystäsietämätön perustehtävä. Kaikki aatoksemme,

kaikki ponnistelumme, koko propaganda-, agitaatio-, organisaatio- ja välittömästi käytännöllinen toimintamme meidän on suunnattava siihen, että proletariaatti ja talonpoikaisto olisivat paremmin valmistuneita uuteen päättäväiseen taisteluun. Tämän taistelun muotojen valinta ei riipu meidän tahdostamme,— Venäjän vallankumouksen historiallinen kehitys on määräävä ne välttämättömyyden pakosta. Me tiedämme jo, tiedämme kokemuksesta, mitä hallituksen ottama „asento” merkitsee, mitä merkitsee joukkojen kasvava kiihtymys nopeasti kypsyvän yleispoliittisen kriisin yhteydessä. Me tiedämme, millä päätäpyöryttävällä nopeudella lokakuun taistelu kasvoi ja millä vastustamattomuudella se muuttui joulukuun taisteluksi. Olkoot kaikki omilla paikoillaan. Kukaan ei voi etukäteen sanoa purkauksen ajankohtaa, kukaan ei tiedä, missä järjestyksessä ja yhdistelmässä tulevat liikkeen joulukuiset ja lokakuuiset muodot lopullisesti kehkeytymään. Mutta ne ovat jo kehkeytymässä. Niiden elimiä jo syntyy. Suuren vallankumouksen lopputulos riippuu suuressa määrin, ellei kokonaankin, etummaisesta luokan yhteenliittyneisyydestä, tietoisuudesta, kestävyyydestä ja päättäväisyydestä.

„Volna” № 10,
toukokuun 6 pnä 1906
Allekirjoitus: N. L.—n

Julkaistaan
„Volna” lehden tekstin mukaan